

prism

スペード の女王

นิยายชุด

คินดะอิจิ
ยอดนักสืบ

สุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวนในตำนานของญี่ปุ่น

ราชินีโพดำ

โยโกมิโซะ เซชิ เซียน บันทึท ประดิษฐานวงษ์ แปล

prism

ราชินีโพดำ

スペードの女王

โยโคมิโซะ เซชิ

เจียน

บัณฑิต ประดิษฐาบุวณษ์

แปล

“ทว่าสิ่งนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความยึดมั่นในหลักการของยามาคามิ ฮาจิโร
ที่ถือคติว่า การให้บริการแก่นักอ่านสำคัญกว่าอาคารบริษัท”
- โยโคมิโซะ เซชิ

115014 ดัชนีราคาหนังสือ

ราชินีโพดำ
スベードの女王

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

SPADE NO JOU

© Seishi Yokomizo 1976, 2021

First published in Japan in 1976 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นการผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8902-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ อาทิตมา เก่งจลวิวรรณ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัทษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก นวพรพร เอื้อพัทธยาการ
ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิทยะเสถียร, จิรนต์ย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร ณีฎฐรี อุทเรจา, ส่องนา ภัคตรีวัลย์

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในตอนที่มีชื่อว่า *ราชินีโพดำ* ซึ่งเป็นหนึ่งในตอนที่ทั้งเข้มข้น น่าติดตาม และดำเนินเรื่องจับใจจนเมื่อรู้ตัวอีกทีคุณอาจพลิกมาถึงหน้าสุดท้ายแล้ว

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อศพของหญิงสาวไร้ศรัทธาปรากฏขึ้นกลางทะเลไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นใคร มาจากไหน สิ่งเดียวที่บอกเล่าเรื่องราวของเธอได้คือรอยสักรูปราชินีโพดำบริเวณต้นขาซ้ายด้านใน ในเวลาเดียวกันนั่นเอง ภรรยาช่างสักได้มาขอความช่วยเหลือจากคินดะอิจิ เนื่องจากสามีของเธอเสียชีวิตอย่างเป็นทางการหลังรับงานสักให้หญิงนิรนามคนหนึ่ง เธอเชื่อว่าทั้งสองเหตุการณ์ต้องมีบางอย่างเชื่อมโยงกัน

ความจริงเบื้องหลังการเสียชีวิตของช่างสักกับปริศนาของศพไร้ศรัทธานั้นคืออะไรกันแน่ และนี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นเกินคาดเดาตามสไตล์การเขียนของโยโคมิโตะ เซชิ

prism

คำนำผู้แปล

เป็นครั้งแรกที่ผมได้รับเกียรติให้แปลนิยายชุดคินดะอิจิยอดนักสืบ แต่ความจริงแล้ว โชคชะตาทำให้ผมได้สัมผัสกับผลงานของอาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ ตั้งแต่สมัยที่ผมไปเรียนที่ประเทศญี่ปุ่น

มหาวิทยาลัยที่ผมเรียนคือมหาวิทยาลัยโกเบ ซึ่งอยู่ในเมืองโกเบ จังหวัดเฮียวโงะ และยังเป็นเมืองเกิดของอาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ ผู้ประพันธ์นิยายชุดคินดะอิจิ ตอนผมศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยโกเบก็มีภาพยนตร์ชุดคินดะอิจิออกฉาย ยังจำชื่อภาพยนตร์ที่โฆษณาอย่างยิ่งใหญ่บนจอโทรทัศน์แทบทุกวันได้ โดยเฉพาะเรื่อง *Akuma ga kitarite fue wo fuku* หรือในชื่อที่แปลไทยแล้วว่า *บทเพลงปีศาจ* ในปี ค.ศ. 1979 นอกจากจะเป็นภาพยนตร์ที่ทำเงินอย่างมากแล้ว ยังทำให้ผมจดจำนักสืบหัวกระเซิงคนนี้ได้แล้วยังมีละครโทรทัศน์ที่สร้างจากนิยายชุดคินดะอิจิอยู่เนืองๆ โดยหลายนักแสดง

อีกทั้งช่วงที่ผมอยู่ที่ญี่ปุ่น อาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ ก็ยังมีชีวิตอยู่ จนมาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1981 ซึ่งผมยังศึกษาอยู่ปี 3 ในคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยโกเบ ผมจึงรู้สึกคุ้นเคยกับอาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ เป็นอย่างมาก

แต่ในฐานะนักศึกษามหาวิทยาลัย ผมเคยลองพยายามจะอ่านนิยายชุดคินดะอิจิยอดนักสืบนี้อยู่เหมือนกัน แต่ในสมัยนั้น ภาษาญี่ปุ่นของผมยังไม่แข็งแรงพอ ประกอบกับหนังสือที่เลือกซื้อมายังเป็นผลงานเขียนในยุคแรกๆ ของอาจารย์โยโคมิโสะ เซชิ ซึ่งบอกตามตรงว่าอ่านไม่จบ และรู้สึกว่่าสำนวนยากมาก

ตอนผมเริ่มแปลหนังสือนิยายญี่ปุ่นให้กับ JBook ก็ได้เริ่มจากการแปลนิยายร่วมสมัยอย่างผลงานของอาจารย์มิยาเบะ มิยุกิ และอาจารย์อิงชิโนะ เคโงะ แม้ทางสำนักพิมพ์มีการนำนิยายชุดคินดะอิจิมาแปล แต่

ผมก็รู้สึกว่าจะคงจะยากไปสำหรับผมที่จะเปลี่ยนนิยายอย่างชุดคินดะอิจิได้
จึงไม่ได้แปลแต่อย่างไร

หลังเวลาล่วงเลยมาหลายสิบปี ในที่สุดทาง Prism ก็ส่งนิยายเรื่องหนึ่งในชุดคินดะอิจิมาให้ผมแปล ตอนแรกผมก็รู้สึกเกรงๆว่าจะแปลได้หรือไม่ แต่เมื่อลองเปิดตัวอย่างหนังสือในหน้าเว็บไซต์ของญี่ปุ่นมาลองอ่านดู ไม่ทราบ
ว่าภาษาญี่ปุ่นของผมแก่กล้าขึ้น หรือว่าเรื่อง*ราชินีไฟดำ*นี้เป็นนิยายในช่วง
หลังๆ ของอาจารย์โยโคมิโซะ เซชิ ทำให้ผมอ่านได้อย่างไม่ติดขัด จึงรับ
งานแปลเรื่องนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิ และยินดีอย่างยิ่งที่ในที่สุดผมก็ได้แปล
ผลงานชุดคินดะอิจิ

โดย*ราชินีไฟดำ*นี้ ก่อนจะมาเป็นนิยายเรื่องยาวเคยเขียนเป็นเรื่องสั้น
ลงในนิตยสารชื่อเรื่อง *Heart no Queen* หรือ*ราชินีไฟแดง* ต่อมาภายหลัง
จึงเขียนออกมาเป็นเรื่องยาวในชื่อ*ราชินีไฟดำ*อีกครั้ง ความสนุกของซีรีส์นี้
คงไม่ต้องอธิบาย เชิญอ่านด้วยตัวเองจะดีกว่า

บัณฑิต ประดิษฐานวรงค์

1. *Phragmites australis* (Cav.) Trin. ex Steud.
 2. *Spartina patens* (Muhl.) B.S.P.
 3. *Spartina cynosuroides* (L.) B.S.P.
 4. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 5. *Spartina pectinata* (L.) B.S.P.
 6. *Spartina tenuiflora* (L.) B.S.P.
 7. *Spartina gracilis* (L.) B.S.P.
 8. *Spartina rigida* (L.) B.S.P.
 9. *Spartina alterniflora* (L.) B.S.P.
 10. *Spartina foliosa* (L.) B.S.P.
 11. *Spartina densiflora* (L.) B.S.P.
 12. *Spartina robusta* (L.) B.S.P.
 13. *Spartina angustata* (L.) B.S.P.
 14. *Spartina serotina* (L.) B.S.P.
 15. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.

16. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 17. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 18. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 19. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 20. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 21. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 22. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 23. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 24. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 25. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.

26. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 27. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 28. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 29. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 30. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 31. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 32. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 33. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 34. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 35. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.

36. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 37. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 38. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 39. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 40. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 41. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 42. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 43. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 44. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.
 45. *Spartina anglica* (L.) B.S.P.

ภรรยาช่างสัก

๗ ห้องหมายเลข 3 บนชั้น 2 ของมิโดริงะโอกะโฮ อพาร์ทเมนต์ทรูที่ ตำบลมิโดริงะโอกะ เขตเซตางายะ กรุงโตเกียว ห้องที่มองลงมาเห็นตั้งแต่ทางเข้าอาคารไปจนถึงประตูรั้วได้ ที่นี้เป็นทั้งสำนักงานและบ้านของคินดะอิจิ โคลุเกะ

ตอนนี้คินดะอิจิ โคลุเกะ กำลังนั่งเผชิญหน้ากับสตรีผู้หนึ่งอยู่ในห้องรับแขกซึ่งเป็นหนึ่งในสามห้องของห้องชุดนั้น

สตรีผู้นั่งเผชิญหน้ากับคินดะอิจิ โคลุเกะ อยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะทำงาน น่าจะอายุราวห้าสิบปี เธอมีผิวขาว รูปร่างท้วมเล็กน้อย เกล้ามวยผมชั้นสูง และด้านหน้าตักะบังซึ่งเป็นเรื่องแปลกสำหรับยุคนี้ ให้ความรู้สึกถึงบุคลิกของคนเจนโลก

แน่นอนว่าเธอสวมชุดกิโมโน เป็นผ้าชั้นเดียวสีไข่ไก่ลายตารางสีม่วงเข้ม ปล่อยคอเสื้อหลวมดูสบายๆ รัดเอวด้วยผ้าโอบิแบบฮากาตะเรียวกเล็ก อย่างไม่แน่นและไม่หลวมเกินไป ซึ่งก็ทำให้รู้ว่าเธอไม่ได้เป็นสตรีผู้ร่ำรวยสาจนถึงอายุปูนนี้

บุคลิกเหมือนผู้จัดการโรงน้ำชา แต่เนื้อแท้แล้วน่าจะเป็นคนจิตใจดี

ทว่าก็น่าจะเป็นคนที่มีประวัติโชกโชนอย่างที่เรียกกันว่าคนเจนโลก สังเกตได้จากริ้วรอยบนใบหน้าภายใต้การแต่งหน้าบาง ๆ และจากการปล่อยคอเสื้อชุดกิโมโนให้หลวม

สตรีผู้ดูเจนโลกและมีประวัติโชกโชนคนนี้อายุราวห้าสิบปี เธอดูไม่น่าจะหัวนี้ไหวกับอะไรง่าย ๆ แต่ตอนนี้กลับดูวิตกกังวลมาก และสิ่งนี้ก็กระตุ้นความสนใจและความอยากรู้อยากเห็นของคินตะอิจิ โคสุเกะ มาตั้งแต่เมื่อครู่

ความจริงแล้ววันนี้คินตะอิจิ โคสุเกะ ไม่ค่อยอยากพบใคร

อันที่จริงเมื่อเช้านี้เขาเพิ่งกลับมาจากภูมิภาคคันไซ อีกทั้งยังเพิ่งจัดการกับคดีอันแสนยุ่งยากที่นั่นมาหยก ๆ ดังนั้นช่วงนี้...ไม่สิ อย่างน้อยวันนี้เขาก็อยากพักผ่อนให้เต็มที่สักวัน

แต่กระนั้น คินตะอิจิ โคสุเกะ ก็ยังนึกอยากพบสตรีผู้ใช้ชื่อว่า ซากากุจิ คิคุ เพราะได้รู้มาจากภรรยาของยามาซากิผู้จัดการอพาร์ทเมนต์ตัวผู้ที่มาพบเขาเป็นสตรีอายุเกือบห้าสิบปี

อายุห้าสิบก็น่าจะมีประสบการณ์ชีวิตไม่น้อย ไม่น่าจะวู่วามเอาเรื่องเหลวไหลมาปรึกษา...

“ว่าแต่...สามีคุณทำงานอะไรหะครับ”

เป็นธรรมดาที่ลูกค้าประเภทนี้มักไม่ค่อยบอกจุดระลึกลับ

ซากากุจิ คิคุ เองก็เช่นกัน เธอมีท่าทีวิตกกังวลจนเกินเหตุ เดี่ยวก็มองออกไปนอกหน้าต่าง อุตส่าห์จุดบุหรี่ไม้ทันทันไรก็ขี้ไฟที่เขี่ย และไม่ยอมเข้าประเด็นสักที คินตะอิจิเห็นดังนั้นก็หมดความอดทนและเป็นฝ่ายเกริ่นนำเสียเอง

“เอ่อ คือว่า เรื่องนั้น...”

ซากากุจิ คิคุ มองหน้าคินตะอิจิด้วยสายตาอันมีเสน่ห์อย่างน่าประหลาด ขณะทำท่าจะหยิบพัดที่เหน็บไว้ตรงหน้าอกออกมา ครั้นพอเห็นพัดลมกำลังหมุนอยู่บนโต๊ะ เธอก็รีบเหน็บพัดกลับเข้าสายคาดเอว

“สามีดิฉันเพิ่งเสียไปเมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา...ความจริงแล้วเรื่องที่อยู่มาปรึกษาก็คือเรื่องสามีนี่แหละค่ะ”

“อ้อ อย่างนั้นเอง...ถ้าอย่างนั้นแสดงว่ามีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเสียชีวิตของสามีหะครับ”

“ค่ะ เรื่องเกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 20 มีนาคม ฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา

ว่ากันว่าขณะที่เขากำลังเมาเหล้าเดินโซเซอยู่ข้างสวนหลวงชินจูกุเกียวเอ็น เขาถูกแท็กซี่คามิกาเซ่¹ ซึ่งใช้กันอย่างแพร่หลายในช่วงนี้ชนจนเสียชีวิต...”

“ว่ากันว่าเธอครับ...พูดอย่างนี้ก็แสดงว่าคุณไม่คิดอย่างนั้นสินะ”

“ค่ะ”

ในดวงตาของซากากุจิ คิคุ ที่จ้องหน้าคินตะอิจิตรงๆ สะท้อนอารมณ์อันแรงกล้าและเจตนาอันแข็งแแกร่ง ทว่าพร้อมกันนั้นก็มีความหวาดกลัวอย่างรุนแรงแฝงอยู่

สิ่งที่ทำให้ผู้หญิงอายุห้าสิบวิตกกังวลถึงขนาดนี้คืออะไรกัน

คินตะอิจิ โคลสุเกะ ยิ่งรู้สึกสนใจมากขึ้นไปอีก

“อย่างนี้นี่เอง ถ้าอย่างนั้นช่วยเล่าเรื่องราวก่อนหน้าและหลังจากนั้นให้ฟังได้ไหมครับ ไม่ว่าเขาจะถูกแท็กซี่คามิกาเซ่ชนจริงหรือเปล่า แต่สามีของคุณก็ตายเพราะอุบัติเหตุรถชนสินะ”

“ค่ะ...ที่เกิดเหตุอยู่ข้างสวนหลวงชินจูกุเกียวเอ็น ใกล้กับศาลเจ้าโทโนมิเนะ บริเวณนั้นเป็นสถานที่ที่เจียบเหงามากค่ะ หน้าซ้ายยังไม่มีใครเห็นพ่อ...เอ่อ สามีของดิฉันถูกรถชนเลยสักคน ยิ่งไปกว่านั้น มันน่าแปลกที่คินนั้นสามีดิฉันดันไปเดินอยู่แถวนั้น ดิฉันเคยบอกเรื่องนี้ไปแล้ว แต่คงไม่มีใครสนใจเรื่องของช่างสักแก่ๆ คนหนึ่ง”

“ฮะ อะไรวะ”

คินตะอิจิ โคลสุเกะ ถามย้า

“ที่ว่า...แก่ๆ นะ อะไรวะแก่ๆ เธอครับ”

“เอ่อ ช่างสักแก่ๆ...เป็นอาชีพสักลวดลายต่างๆ ลงบนผิวหนังตามที่ถูกคำสั่งนะคะ”

อ้อ คุณนายช่างสักนี่เอง คินตะอิจิ โคลสุเกะ มองหน้าสตรีผู้นั้นอีกครั้ง พลางยิ้มเบาๆ เพราะจนถึงเมื่อครู่ เขายังเดาสถานะของอีกฝ่ายไม่ออกเลย

¹ แท็กซี่คามิกาเซ่ เป็นชื่อเรียกแท็กซี่ที่ขับอย่างอันตรายซึ่งเห็นได้มากในช่วงทศวรรษ 1960 โดยมาจากชื่อของกองบินคามิกาเซ่ที่ขับเครื่องบินโจมตีแบบพลีชีพในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

แต่พริบตาต่อมา คินตะอิจิ โคสุเกะ ก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“ว่าแต่ สามี่ของคุณชื่อ...”

“ซากากุจิ คาเมซาบุโร...คนที่ใครๆ เรียกกันว่าไฮริคาเมะ” นะคะ...”

อ๊ะ คินตะอิจิ โคสุเกะ ร้องเสียงเบาพลงหยุดมือที่กำลังจดโน้ต และมองหน้าเธออีกครั้งอย่างลึมตัว

“อ้าว...”

คินตะอิจิ โคสุเกะ ก้มศีรษะที่ผมกระเซิงราวกับรังนกลงบนโต๊ะ

“ขอภัยเป็นอย่างยิ่งครับ ถ้าเช่นนั้นคุณคือภรรยาของคุณไฮริคาเมะ สึนะครับ”

“คุณจำไฮริคาเมะได้ด้วยหรือคะ”

“อ้อ แน่นอน ผมเคยพบเขาราวสองครั้งได้ ถ้าเช่นนั้นคุณไฮริคาเมะ เสียชีวิตแล้วหรือครับ”

“คะ ก็อย่างที่บอกไปเมื่อครู่...”

คินตะอิจิ โคสุเกะ หลุบตามองกระดาษโน้ต

“เรื่องเกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 20 มีนาคมสินะ มีลงหนังสือพิมพ์มั้ยครับ”

“คะ เป็นข่าวเล็กนิตเดียว...ไม่แปลกที่คุณจะไม่ทันสังเกต ก็แค่ช่างลักคนหนึ่ง...”

“แหม แต่จะว่าไป ช่วงก่อนและหลังจากนั้นประมาณเดือนหนึ่ง ผมไปอยู่แถบคันไซมานะครับ...แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องถือว่าเป็นคราวเคราะห์จริงๆ ขอแสดงความเสียใจด้วยครับ”

คินตะอิจิ โคสุเกะ ค้อมศีรษะลงอีกครั้ง

“อ๊ะ ขอบคุณค่ะ”

คิดว่าแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก่อนค้อมศีรษะลงพลงงใช้ผ้าเช็ดหน้าซับที่หัวตา

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมคุณนายถึงไม่บอกว่าเป็นภรรยาของคุณไฮริคาเมะ

²ไฮริ หมายถึงการลัก คาเม หมายถึงเต่า แต่เป็นส่วนหนึ่งของชื่อคาเมซาบุโร จึงใช้เป็นสมญานามว่า ไฮริคาเมะ

ตั้งแต่แรกล่ะ...”

“เอ่อ ต้องขอภัยจริง ๆ ค่ะ ดิฉันไม่รู้ว่าคุณจำโหรिकाเมะได้หรือเปล่า... สามีพูดถึงกิตติศัพท์ของคุณให้ฟังอยู่บ่อย ๆ แน่หนอนว่าสามีดิฉันก็ได้ยิน มาอีกที เห็นว่าคุณเป็นสุดยอดอัจฉริยะเลยทีเดียว...”

คุณนายช่างลักมีน้ำตารื้น ซึ่งดวงตาแบบนี้ละที่คินตะอิจิ โคสุเกะ หลงเข้าใจผิดว่ามีเสน่ห์เข้ายวนในตอนแรก

“อ๊ะ เอ่อ ขอบคุณครับ...”

คินตะอิจิ โคสุเกะ ใช้นิ้วทั้งห้าขยำผมอันยุ่งเหยิงอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ

“ว่าแต่คุณโหรिकाเมะอายุเท่าไรแล้วครับ”

“เอ่อ เห็นว่าปีนี้เจ็ดสิบ...”

“อ้อ เจ็ดสิบแล้วหรอครับ แต่คุณนายยังดูสาวอยู่เลย”

หลังจากพูดออกไปแล้ว คินตะอิจิ โคสุเกะ ก็คิดว่าไม่น่าพูดเลย แต่คิดๆ ไม่มีที่ท่าว่าจะเก็บมาเป็นอารมณ์

“เราสองสามีภรรยาอายุห่างกัน 18 ปีค่ะ อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ตอนที่ โหรिकाเมะอายุ 42 ปี ส่วนดิฉันอายุ 24 ปี ผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมา ไม่น้อย แต่เขาก็เอ็นดูดิฉันมากเหมือนกัน”

“ใช่แล้ว”

คินตะอิจิ โคสุเกะ นึกขึ้นได้

“สาววัตรโทโดโรกิเคยบอกว่า ภรรยาของคุณโหรिकाเมะเป็นคนที่ฟังพา ได้ คอยดูแลร้านอาหารเล็กๆ แถวชินจูกุหรือที่ไหนสักแห่ง คุณโหรिकाเมะ ก็เลยใช้ชีวิตได้อย่างสบายๆ คุณรู้จักสาววัตรโทโดโรกิแห่งกองบัญชาการ ตำรวจกรุงโตเกียวไหมครับ”

“ค่ะ เขาเคยมาที่บ้านสองสามครั้ง”

คินตะอิจิ โคสุเกะ เคยพบโหรिकाเมะที่กองบัญชาการตำรวจกรุงโตเกียว เมื่อเกิดคดีร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกับรอยสักขึ้น และจำเป็นต้องขอความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญด้านรอยสัก จึงได้เชิญโหรिकाเมะผู้เป็นมือหนึ่งในเรื่องนี้มาช่วยตรวจสอบ

ตอนนั้นคินตะอิจิได้พบเขาเพียงสองครั้ง แต่จำได้ว่าเขาเป็นคุณลุงที่แม้จะตัวเล็ก ทว่าร่างกายกำยำ ดูกระฉับกระเฉง สะอาดสะอ้าน มีรสนิยมเป็นคนโตเกี้ยวแก๊วๆ เลย

“ถ้าอย่างนั้นคุณนายจะบอกว่า การตายของคุณโฮริคาเมะไม่ใช่อุบัติเหตุธรรมดา แต่เป็นความตั้งใจของใครบางคน หรือก็คือคุณนายสงสัยว่าเป็นการฆาตกรรมอย่างนั้นหรือครับ”

“คะ ดิฉันอดคิดแบบนั้นไม่ได้เลย...”

คินตะอิจิ โคลงเกะ เหลือบมองปฏิทินบนกำแพงแวบหนึ่ง จากนั้น...

“แต่ถึงอย่างนั้น คุณนาย”

“คะ”

“คุณนายบอกว่าคุณโฮริคาเมะเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ในวันที่ 20 มีนาคม ช่วงฤดูใบไม้ผลิของปีนี้”

“คะ”

“ทว่าวันนี้เป็นวันที่ 25 กรกฎาคมแล้วนะ ทำไมถึงมาพูดเรื่องนี้เอาป่านนี้ ไม่สิ ที่สำคัญคือทำไมถึงไม่เอาเรื่องนี้มาปรึกษาเร็วกว่านี้ล่ะครับ”

“คุณคินตะอิจิ เรื่องนี้มีที่มาคะ”

“ขอฟังที่มาที่ว่ำนั่นหน่อยได้มั๊ยครับ”

“คะ คุณคินตะอิจิ ได้โปรดฟังเรื่องของดิฉันด้วย หลังจากฟังแล้วก็อยากขอความคิดเห็นด้วยคะ ถ้าคุณบอกว่ามันเป็นอุบัติเหตุจริงๆ ดิฉันจะได้ทำใจ หรือต่อให้เป็นการฆาตกรรม แต่ถ้าคุณบอกว่าสายเกินไป ดิฉันก็จะทำได้ทำใจเช่นกัน แต่ถ้าตอนนี้ยังพอทำอะไรได้ ดิฉันก็อยากให้หาทางช่วยจับคนร้าย เพื่อล้างแค้นให้โฮริคาเมะคะ ไม่อย่างนั้นดิฉันคงอดสงสารสามีไม่ได้”

“ครับ ใช่แล้ว ถ้าอย่างนั้นก็กรุณาเล่าให้ฟังหน่อยนะครับ”

คินตะอิจิ โคลงเกะ ใช้มือข้างหนึ่งจับดินสอ ส่วนอีกก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ทว่าการเขียนตามที่เธอเล่าทั้งหมดอาจยุ่งยากเกินไป ข้าพเจ้าจึงขอบรรยายในรูปแบบนิยายโดยใช้สรรพนามบุรุษที่สามในการเล่า

แวกผู้มาเยือนร้านคิคุสึกิ

เรื่องเกิดขึ้นในวันที่ฝนป่นละอองหิมะเย็นเยือกตกลงมา ซึ่งตรงกับวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954...หรือก็คือวันสุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์ คุณนายโฮริคาเมะจึงจำได้แม่น

คืนนั้นมีลูกค้าแปลก ๆ คนหนึ่งปรากฏตัวหน้าร้านเล็ก ๆ ที่ขายทั้งโอเด็ง และอาหารช็อคคิคุสึกิ ซึ่งตั้งอยู่ในซอยย่านชินจูกุ

ร้านคิคุสึกินี้ก็คือร้านที่คุณนายโฮริคาเมะเป็นเจ้าของ บริเวณพื้นที่เป็นดินใช้หนึ่งกินโอเด็ง และมีห้องเล็กสองห้องที่สามารถผลิตผลิตภัณฑ์อาหารพร้อมทั้งเจอร์จากราค้าได้

หลังสงคราม คิคุต้องฝ่าฟันกับความยากลำบากกว่าจะสร้างร้านนี้ขึ้นมาได้ และด้วยนิสัยรักสะอาดของเธอ ทุกสิ่งจึงดูเป็นระเบียบและสะอาดสะอ้าน

แต่ไม่ว่าจะดูเป็นระเบียบและสะอาดสะอ้านเพียงใด ทว่าสถานที่แบบนี้ก็ไม่ใช่ร้านที่ผู้หญิงจะเดินเข้ามาคนเดียวได้ ผู้หญิงที่เข้ามา ถ้าไม่ใช่แขกเด่นจากคาบาริที่ลูกค้าพามา ก็ต้องเป็นนักประพันธ์หรือกวีหญิงที่มาพร้อมกลุ่มนักประพันธ์หรือกวีชายหลังจบงานอะไรสักอย่าง

แต่ลูกค้าที่แวบเข้ามาในร้านคิคุสึกิคืนนั้น นอกจากจะเป็นผู้หญิงที่แต่งกายด้วยชุดแบบตะวันตกและอายุยังน้อยแล้ว เธอยังไม่มีใครมาด้วยเลย จึงไม่แปลกที่ทั้งคาเมะซาบуроผู้เป็นสามีและคิคุผู้จัดการร้านจะมอง

ด้วยสายตากังขา

แน่นอนว่าร้านนี้ไม่ใช่บ้านพักของทั้งสอง

บ้านพักของทั้งคู่อยู่ที่สิงคโปร์อีกทั้งที่นั่นยังเป็นที่ทำงานของโฮริคาเมะด้วย แต่เมื่ออายุมากขึ้น โฮริคาเมะก็พยายามหลีกเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความอดทน โดยตัดสินใจไม่รับงานที่ต้องใช้เวลาทำสามเดือนหรือครึ่งปี เพราะไม่รู้ว่าตัวเองจะเป็นอะไรไปเมื่อไร

ความจริงแล้วคิคุอยากบอกให้เขาเลิกทำอาชีพนี้ แต่ก็รู้สึกสงสารเธอจึงให้เขาทำงานต่อแบบกึ่งงานอดิเรกกึ่งคลายเหงา

เพราะอย่างนี้ พอตกกลางคืนโฮริคาเมะจึงมักจะมาที่ร้านนี้ และนั่งคุยอยู่หน้าร้านไม่กี่หลังแคว้นเตอร์ ด้วยความที่โฮริคาเมะเป็นคนกว้างขวาง เขาจึงเป็นเพื่อนคุยให้แขกและยังช่วยงานภรรยาได้ด้วย

เป็นที่รู้กันในหมู่ลูกค้าของร้านคิคุสึกิว่าทั้งสองเป็นสามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียว แต่โชคร้ายที่ทั้งคู่ไม่มีลูก คิคุจึงรับหลานสาวชื่อฮิเดโกะมาเลี้ยงตั้งแต่เล็ก ก่อนจะรับเป็นลูกบุญธรรมเมื่อปีที่แล้ว และเนื่องจากลูกบุญธรรมคนนี้เป็นพนักงานบริษัทที่ขยันขันแข็ง โฮริคาเมะจึงคิดจะเลิกเป็นช่างสัก...

อย่างไรก็ตาม ในคืนวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954 หลังสามทุ่มเล็กน้อย ลูกค้าผู้หญิงท่าทางประหลาดมาที่ร้านคิคุสึกิเพียงคนเดียว

ปกติแล้วเวลานี้จะมีลูกค้าแน่นร้านที่สุด แต่อย่างที่บอกไปเมื่อครู่ว่าคืนนั้นฝนที่เริ่มตกตั้งแต่หัวค่ำได้แปรเปลี่ยนเป็นฝนปนหิมะในเวลาต่อมา อาจเพราะสภาพอากาศเช่นนี้จึงทำให้ไม่มีลูกค้าคนอื่นในร้านคิคุสึกิเลย

อีกทั้งคืนนั้น สาวใช้ที่ชื่อโอชินก็รู้สึกปวดทรวงๆ ที่ท้องน้อยเลยกลับบ้านไปก่อน ในร้านจึงเหลือเพียงโฮริคาเมะและคิคุเพียงสองคน

คิคุเป็นคนถือมิดทำอาหารซึ่งเป็นจุดขายของร้านนี้

ทั้งโฮริคาเมะผู้เป็นสามีและคิคุผู้จัดการร้านต่างกลิ่นหาวมาครู่ใหญ่แล้ว ในคำคืนเช่นนี้จะดันทุรังอยู่ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ มีแต่จะเปลืองค่าไฟเปล่าๆ ขณะที่พวกเขากำลังจะเก็บร้าน ผู้หญิงคนนั้นก็เดินเข้ามาพอดี

มาคิดดูภายหลัง ผู้หญิงคนนั้นคงเล็งเวลานี้อยู่เป็นแน่

“ยินดีต้อนรับ เชิญเลยคะ”

คิคุคิดว่าเธอเป็นลูกค้าจึงยิ้มทักทายตามปกติ แต่ครั้งใดมองลูกค้าผู้หญิงที่เดินเข้ามาให้ดี คิคุก็เบิกตาโพลงอย่างลึมตัว ยิ่งเมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครเดินตามเธอเข้ามา คิคุก็สบตากับสามีทันที

ผู้หญิงคนนั้นคลุมร่างด้วยเสื้อโค้ตขนสัตว์อย่างดี คงจะเป็นชนมิ่งค์ คิคุเองก็เป็นผู้หญิง จึงอดประเมินค่าชุดนั้นไม่ได้

นักเต้นจากคาบาริเอะบางคนที่นี่ก็ทำตัวอู้ฟู่มาก จึงไม่แปลกที่คนหัวโบราณอย่างไฮริคาเมะจะสงสัยว่าพวกเธอไปหาเงินมาจากไหน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เคยมีแขกคนไหนแต่งตัวหรูหราเท่ากับคนที่มาที่ร้านคิคุสึกิโนะคินั้นเลย

คิคุลนลานทำตัวไม่ถูก

“เออ...มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ”

คิคุกล่าวทักทายอย่างเป็นๆ เพราะคิดว่าเธอคงแวะเข้ามาถามทางเป็นแน่

ทว่าผิดคาด หญิงคนนั้นตอบเสียงเบา

“เปล่าคะ”

เธอพูดเบา ๆ ก่อนนั่งลงตรงหน้าไฮริคาเมะและคิคุ ทั้งสองจึงอดที่จะมองหน้ากันอีกครั้งไม่ได้

ถ้าเช่นนั้น หญิงคนนี้จะมากินไอเด็งจริง ๆ อย่างนั้นหรือ

“คือว่า...”

ข้าพเจ้าลืมนอกไปว่าหญิงคนนั้นสวมหมวกทรงต้นคล้ายจาน มีผ้าคลุมหน้าทอแน่นห้อยลงมาจากหมวก โดยผ้าคลุมลงมาถึงเหนือจมูกจึงมองเห็นแค่ปาก และบนริมฝีปากนั้นก็ยังมีทาลิปสติกสีเข้ม

หญิงคนนั้นจ้องหม้อไอเด็งจากในผ้าคลุม

“เอาชิ้นนี้...แล้วก็ชิ้นนี้ด้วยนะ”

เธอใช้มือซึ่งสวมถุงมือยาวสีดำชี้ไปในหม้อ

สิ่งที่หญิงสาวชี้คือลูกชิ้นเต้าหู้ทอดและถั่วเต้าหู้ทอด แต่เธอคงไม่รู้ชื่อมาถึงตรงนี้ ไฮริคาเมะและคิคุก็อดไม่ได้ที่จะมองหน้ากันอีกครั้ง

“คะ คือ...ลูกขึ้นเต้าหู้ทอดกับถั่วเต้าหู้ทอดนะคะ”

รู้สึกแปลกๆ อยากรู้อะไรพิกล

ต่างจากที่เคยคุยกับลูกค้าประจำ คิดเหมือนจะลั่นแข็ง การขายโอเลี้ยง ด้วยคำพูดคะขาสภาพเรียบร้อยคงเป็นสิ่งที่เธอไม่ค่อยถนัด

หญิงสาวใช้ปลายตะเกียบเขี่ยลูกขึ้นเต้าหู้ทอดและถั่วเต้าหู้ทอดที่คิด เอาใส่จานให้ เธอไม่ได้วางไว้เฉยๆ ทว่าก็ไม่กิน เอาแต่ก้มหน้าเงิบ

จากท่าทางที่เห็น ดูเหมือนเธอจะไม่ได้มาเพื่อกินโอเลี้ยงจริงๆ หากไม่ได้มาเพื่อกินโอเลี้ยงแล้วละก็ ถ้าอย่างนั้นเธอมีธุระอะไรกับร้านนี้กันแน่ บรรายกาคตดูอึดอัดและน่าขนลุกอย่างบอกไม่ถูก

ปกติแล้วคิดเป็นผู้จัดการที่ได้ชื่อว่าอัธยาศัยดี แต่ในตอนนั้นก็กลับหา คำมาพูดไม่ได้ เธอได้แต่จ้องผ้าคลุมของหญิงสาวนี่

“ฝนปนหิมะนี่ไม่ไหวเลยนะคะ”

คิดคิดอยากจะพูดอะไรประมาณนี้ แต่ลั่นกลับแข็งเกร็งจนคำพูด ไม่ยอมหลุดออกมา

โธริคาเมะสูบบุหรี่ยี่ห้อพีซอย่างไม่หยุดหย่อน

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ว่าเธอเป็นผู้หญิงเช่นไร

หากได้เห็นหน้ายังพอทำเนา...ไม่สิ มันประหลาดตั้งแต่มากินโอเลี้ยง โดยปิดหน้าด้วยผ้าคลุมแล้ว ที่โธริคาเมะกับคิดรู้สึกขนลุกก็เพราะเรื่องนี้ เรียกได้ว่าแทบมองไม่เห็นใบหน้าของหญิงสาวเลยเพราะผ้าคลุมหนา

แต่ถึงจะไม่เห็นใบหน้า ก็พอรู้ได้จากน้ำเสียงกับท่าที่ว่าเธออายุราว ยี่สิบห้ายี่สิบหกและมีหุ่นเพรียว

หญิงสาวยังคงก้มหน้าและขยับเพียงปลายตะเกียบ

ทั้งลูกขึ้นเต้าหู้ทอดและถั่วเต้าหู้ทอดต่างก็เลอะด้วยปลายตะเกียบ ทว่าหญิงสาวไม่คิดจะคืบใส่ปากเลยแม้แต่คำเดียว ที่สำคัญเธอยังคงสวม ถ้วยมืออยู่ เห็นได้ชัดว่าเธอไม่คิดจะมากินโอเลี้ยงตั้งแต่แรกแล้ว

ได้ถ้วยมือนั้นอาจมีแหวนเพชรน้ำงามหลายกระรัตสองประกายอยู่ที่ก็ได้

โธริคาเมะและคิดต่างก็นิ่งเงิบพลางมองปลายตะเกียบที่หญิงสาวขยับ และมองหน้ากันเป็นครั้งคราวด้วยความรู้สึกไม่สบายใจ

เป็นความเงียบอันอึดอัดหุดหู่...ด้านนอกมีเสียงฝนปนทิมะชวนเหงาใจ
ทันใดนั้นหญิงสาวก็วางตะเกียบลง ก่อนเงยหน้าที่ปิดด้วยผ้าคลุม
แล้วหันไปทางโอรिकाเมะ ดูเหมือนดวงตาของหญิงสาวกำลังยิ้มอย่างซุกซน
อยู่ที่ผ้าคลุม

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ ทางนั้นคือผู้จัดการร้านสินะ”

“ฮะ”

โอรिकाเมะลนลานเพราะไม่ทันตั้งตัว

“ครับ นั่นนี้แหละสามีของคนคนนี่...”

“ถ้าอย่างนั้น คือว่า...คนที่ชื่อคุณโอรिकाเมะก็คือคุณสินะ เห็นว่า
เป็นช่างสักผู้มีชื่อ...”

โอรिकाเมะรู้สึกเหมือนถูกจู่โจมอย่างไม่ทันตั้งตัว

เขาสะดุ้งพลางเบิกตาก้างจ้องหน้าหญิงสาว ลูกตาทั้งสองของเธอ
เป็นประกายราวกับพลอยอยู่ภายใต้ผ้าคลุม

อะไรกัน อย่างนี้เอง โอรिकाเมะมองผ้าคลุมหน้าของหญิงคนนั้น
อีกครั้ง พลางเดาะปากในใจ

แต่ถึงอย่างนั้นผู้หญิงคนนี้ก็ยิ่งประหลาดอยู่ดี ถ้าเป็นแบบนี้ก็น่าจะ
บอกให้เร็วกว่านี้ เขาพยายามมองใบหน้าของหญิงสาวผ่านผ้าคลุมเพื่อค้นหา
ความในใจ

หลังสงครามสงบ การสักลายก็เป็นที่นิยม

นอกจากจะเป็นผลของความอัศจรรย์ระหว่างสงครามแล้ว ยังมีความ
รู้สึกปลดปล่อยและกระแสนิยมที่คลั่งไคล้ในการเปิดเผยตัวตน ทำให้
หลายคนอยากสักลายบนผิวหนังด้วยหมึกสีต่างๆ เมื่อชายทำ หญิงก็เอา
ด้วย ในจำนวนนั้นยังมีสุภาพบุรุษและภรรยาของพวกเขาที่เห็นว่าเป็น
ความต้องการของสามี จึงแอบมาลักภาพแบบลายพิมพ์ไม้สีวิจิตรบริเวณ
กลางหลังด้วย

โอรिकाเมะจึงรอดพ้นจากความยากจนเพราะเหตุนี้ ไมลี เรื่องนี้ทำให้
ช่างสักอย่างเขามีชื่อเสียงแม้ล่วงเข้าสู่วัยชราแล้ว

บ้านของเขาที่อาซากุสะถูกเผา หลังสิ้นสุดสงครามเขาก็กลายเป็น

คนสิ้นไร้ไม้ตอก แต่ด้วยความเป็นช่าง เขาจึงรักษาเครื่องมือสักไว้ไม่ถูกเผา
ไปด้วย ซึ่งต่อมาได้ใช้ประโยชน์อย่างมาก

เพราะระหว่างสงคราม ทุกคนถูกกดขี่จนถึงขีดสุด ทำให้ช่างฝีมือดี
เหลืออยู่น้อยมาก ไม้สัก ถึงจะมีช่างมากมายแต่ไหนก็คงไม่มีใครมีฝีมือ
เทียบเท่าโฮริคาเมะได้ ดังนั้นคนที่อยากสักจึงมาหาโฮริคาเมะเต็มไปหมด

โฮริคาเมะทุ่มเทกับการสักลายอย่างสุดฝีมือ เพราะนอกจากเขาจะ
อยากได้เงินแล้ว เขายังอยากฝากผลงานชิ้นเอกไว้ชื่นชมยามแก่เฒ่าด้วย

โชคคิตที่ในวัยราวหกสิบ เขายังมีกำลังวังชามากพอ ฝีมือก็ช่ำของ
จึงไม่เพียงสักลายสีให้คนญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังสักลายให้คนต่างชาติจำนวน
มากด้วย ซึ่งประการหลังจะยุ่งยากมากกว่าเพราะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน
อีกทั้งลวดลายที่พวกเขาต้องการก็ต่างจากคนญี่ปุ่น แต่จำนวนเงินที่ได้ก็สูง
จนคนญี่ปุ่นเทียบไม่ติดเช่นกัน

รายได้ที่โฮริคาเมะได้มา และความสำเร็จของร้านโอเด็งรถเข็นที่ชินจูกุ
ของภรรยา ถูกใช้เป็นทุนในการเปิดร้านขนาดสามห้องที่ฮิงาชิคาโกโนะ แม้
จะเป็นเพียงร้านเล็ก ๆ ที่ดีกว่าเพิงแค่อีกก็ทำตาม ส่วนลูกสาวบุญธรรม
ก็ออกเรือน เรียกได้ว่าชีวิตวัยชราของโฮริคาเมะและภรรยามีความมั่นคง
ในที่สุด

อะไรกัน เป็นอย่างนั้นเอง...

โฮริคาเมะเดาะปากอยู่ในใจ เพราะเขารู้ดีว่าหลังสงครามโลกครั้งที่ 2
เป็นยุคสมัยที่การสักแบบนี้กำลังเป็นที่นิยม

หากอยากสักลายก็ไม่เห็นต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลย เอาแต่เชิญลูกขึ้น
เต้าหู้ทอดและถุงเต้าหู้ทอดเสียบละ แค่พุดออกมาตรง ๆ ก็พอ

“คุณมีธุระอะไรกับฉันหรือ”

โฮริคาเมะถามเปรย ๆ เพราะรู้แล้วว่าน่าจะเป็นลูกค้าที่มาสักลาย เขา
รู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาทันใดจึงจุดบุหรี่มวนใหม่

“หึ ๆ ไม่ใช่ฉันหรอก แต่อยากจะทำเรื่องให้คุณโฮริคาเมะช่วยสัก
ให้เพื่อนของฉันนะ”

เธอคงเบาใจขึ้นที่ได้พุดธุระเสียที น้ำเสียงก็ดูมีชีวิตชีวาขึ้นจนออกจะ